

1993 MEHMED ZAHİD KOTKU

HOCAEFENDİ'Yİ ANMA SOHBETİ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü lillahi hakka hamdihî nahmedühû bi-cemî'i mehâmidihî lehü'l-hamdü kemâ yenbeğî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih. Hamden kesîran tayyiben mübâra-ken fîh alâ külli hâlin ve fî külli hîn. es-Salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn tâci ru'ûsinâ ve tabîbi kulûbinâ ve rahmetullah ve üsvetine'l-haseneti Muhammedini'l-Mustafâ ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebi'ahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ.

Emmâ ba'd:

Çok aziz misafirlerimiz, muhterem kardeşlerim, çok uzak şehirlerden otobüsler tutarak geldiniz. Aşk ile şevk ile kışın soğuşuna bakmadınız. Yerin darlığından sıkılmadınız. Dizinizi koyacak yerin sıkışıklığından rahatsız olmadınız. Allahu Teâlâ hazretlerinin rızası için Allah'ın sevdiği kulları sevme yolunda yaptığınız bu ziyaretinizi Rabbim Teâlâ ve Tekadde hazretleri çok üstün ve çok müstesna

mükâfatlarla taltif eylesin.

a. Birbirini Allah İçin Sevenlerin Mükafatı

Hadîs-i kudsî-yi Nebevî'de buyuruyor ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz:

حَقَّتْ مَحَبَّتِي لِلْمُتَحَابِّينَ فِيَّ وَحَقَّتْ مَحَبَّتِي
لِلْمُتَوَاصِلِينَ فِيَّ وَحَقَّتْ مَحَبَّتِي لِلْمُتَزَاوِرِينَ فِيَّ
وَحَقَّتْ مَحَبَّتِي لِلْمُتَبَاذِلِينَ فِيَّ

Kâle'llahu azze ve celle: Hakkat mahabbetî li'l-mütehâbbîne fiyye ve hakkat mahabbetî li'l-mütevâsilîne fiyye. Ve hakkat mahabbetî li'l-mütezâvirîne fiyye. Ve hakkat mahabbetî li'l-mütebâzilîne fiyye.

Hakkat mahabbetî li'l-mütehâbbîne fiyye. Bu hadîs-i şerîfte beş cümle vardır. Bir cümlesi bu: “Birbirlerini Allah için sevenlere benim sevmem, razı olmam haktır, vaciptir, muhakkaktır, tahakkuk eder.” mânasına. Bir cümlesi de:

Ve hakkat mahabbetî li'l-mütezâvirîne

fiyye. “Benim rızam uğrunda birbirlerini ziyaret edenlere de

benim sevgim vacib olur, hak olur, tahakkuk eder. Ben onları severim.” demek. Bu müjdelere Rabbim Teâlâ cümlelerinizi nâil eylesin, mazhar eylesin, sahip eylesin. Allahu Teâlâ hazretleri hepinizden razı olsun.

b. Mehmed Zahid Kotku Hocamıza Talebe Olmanın Kıymeti

Kıymetli üstadlarımızdan hiçbir yerde bulamayacağımız kıymetli bilgiler aldık. Çok değerli hatıralarını dinledik. Gördük ki hocamızın dervişliği de, müritliği de kerametlerle dolmuş. Aradaki fasılayı bilmeyenler şu cemm-i gafîrden, bu kıymetli ve göz kamaştırıcı muhabbet topluluğundan ibret alsınlar ki kerametleri vefatından sonra da devam ediyor.

Ben âciz kardeşiniz onun cenazesindeki muhabbetli kalabalık kadar büyük bir kalabalığı İstanbul’un görmediği kanaatindeyim. Çünkü cenaze namazını kılan cemaatin bir ucu tâ Esnaf Hastanesi’nin yanındaydı. Süleymaniye Camisi dolmuştu, avlusu dolmuştu, kible çizgisinin önüne geçilmişti. Sokaklar

dolmuştu, yandaki sokaklara taşmıştı. Esnaf Hastanesi'nin önüne kadar cenaze namazının kalabalığı uzanmıştı. Fatih'te trafik aksamıştı. Saraçhane başında yollar tıkanmıştı. Hem de nasıl bir zamanda? Perşembe günü öğleye yakın irtihâl-i dâr-ı bekâ etmiş olan hocamıza herhangi bir ilan ve açıklama yapılmadan Türkiye'nin her yerinden gelen müritlerle. Yani bir gün daha bekleseydi... Perşembe günü öğleyin vefat ediyor, Cuma günü öğleyin Cuma namazı kılınıyor Süleymaniye Camii'nde. Yani biraz daha beklese İstanbul yerinden oynardı. Rüyada görüp gelenler, duyup gelenler, işaret alıp gelenler... Yani tariflere sığmaz bir hâlet. Tabii tarif edilemiyor hakikaten kemâlâtı, kerâmâtı. Çünkü hakikaten her hâlinde bir zarafet ve bir kerâmet var idi.

Bendenizden kitaplarının mukaddemesinde kendisini anlatmam istendiği zaman hayatıyla ilgili bilgileri oraya dercetmiştim. Kendisinin tuttuğu bir günlüğü vardı. Kimse bilmez, benim yanımda mahfuz. Kendi el yazısıyla her gün hatırasını yazmış tâ askerliğe gittiği zamanlarda.

Ve oradan ben tarih olarak kendi el yazısıyla biliyorum ki 16 Temmuz 1336 tarihinde Ayasofya Camii'nde Cuma namazını kıldıktan sonra Yusuf Ziya Bey hocamızın muhterem pederi, hemşehrisi Dağistanlı Ömer Ziyaeddin Efendi hazretlerine gidip intisap eylemiş. “El-hamdülillah tarikat-ı aliyyeye girmem bugün nasip oldu.” diye defterine böyle kendi el yazısıyla tarihi yazılmış olduğu için sahih bir bilgi olarak onu da buraya kaydetmişim.

Tabii herkes hayıflanıyor tam istifade edemedik, kıymetini bilemedik, hizmetini yapamadık diye. Ben hizmetini en az yapabilenlerden biriydim. Çünkü Ankara'da ilahiyat fakültesinde vazifem vardı. Ve ne zaman kendisine “vazifeden ayrılalım, hizmetinize geleyim” desem, “Profesörlük ne zaman?” diye sorardı, “Profesör ol da öyle.” derdi. Yani doktora yaptım, doçent oldum. Askere gittim. Her seferinde arzumu izhar ettim. Teklifimi arz ettim. Her seferinde “profesör olda öyle” demişti. Benim de profesör olacağım yoktu ama nasıl olduğunu da ben bilmiyorum. Nasıl beni profesör yaptılar, onu da anlayamıyorum. Yapmazlardı çünkü.

Bütün fakültedeki rey durumu benim profesörlüğüme evet diyecek insanların sayısı bakımından uygun değildi. Benim de halim uygun değildi. Fakültedeki hasımlarım beni çok tenkit ederlerdi fazla mütaassıb olduğum iddiasıyla. Ama büyüklerin himmetiyle, Allah'ın lütf u keremiyle o nasip oldu.

Burada birkaç cümleyle hocamızın ahlâk ve şemailini, hayatına dair bilgileri anlatmıştım. Ondan sonra bu anlattığımı, yazdığım sözlerin bazıları radikal İslamcı denilen akılcı, genç, böyle eskiyi tanımaz, dini ahkâmı kendi kafalarıyla asıp keser, kesip biçer, kesin kararlar verir, reddeder, inkâr eder böyle taife içinde bazı kimseler şiddetle reddettiler, karşı çıktılar. Onu anlatmak istiyorum burada ben de bir açıklama olsun diye.

Şöyle yazmıştım ki: “İnsanın kalbinden geçenleri bilir, kendisine ziyarete gelenin kalbindeki soruyu sormadan cevaplandırır, istemeden ihtiyaç sahibinin muhtaç olduğu şeyi bağışlardı.” Buna kızıyorlar bunları söyledim diye, bana, bunları yazdım diye. “Gönüllere ve rüyalara tasarrufu vardı. Bereket gittiği yere yağar, bolluk onunla beraber

gezer, en ücra en kıtlık yerde o gelince nimetler dolup taşardı.” Şimdi ben bunları bir kuru medih olarak yazmadım. Ama bunları kabul edemeyen kardeşler de böyle bir zatı tanımadılar. Tanımadıkları için akılları da... Akıl çok küçük bir vasıta, sığ. Yani ancak yerde yürüyor, havalara uçmuyor. Maveraya gidemiyor. Ancak tıpış tıpış yerde yürüyebiliyor. Anlayamadılar. Onun için burada bu kadar büyük kalabalığı görünce eğer sabrınızı -sabrın çok fazileti üzerinde üstadımız konuştu- zorlamayacaksam kısaca izah etmek istiyorum.

İnsanın kalbinden geçenleri bilirdi. Tabii, canım yani gaybı Allah bilir diyorlar şimdi bunun karşısında. Kürsüde elini yumruklayıp şeyi, “Gaybı Allah bilir.” [diyorlar.] Âmennâ ve saddaknâ. Gaybı Allah bilir ama Allah’ın bildirdiği de bilir. Allah bir şeyi bir kuluna bildirdi mi o da bilir. Sonra kurb-ı nevâfil diye bir hadiseyi hadîs-i şerîfte Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bildiriyor:

“İbadet ve taatle, nafil ibadetlerle iyi bir kul olarak bir insan Allah’a vazifelerini güzel yapınca Allah onun gören gözü olur.

Söyleyen dili olur. İşiten kulağı olur. Tutan eli olur. Yürüyen ayağı olur. Yani her şey olağanüstü olur. Yani Allah ona her şeyi gösterir, duyurur, söyletir, yaptırır, muktedir kılar. Uzak mesafelere tayy-i mekânı nasip eder.” demek tabii.

Şimdi bunun misalleri benim yaşadığım şeyler. Mesela ben yanında oturdum, kalbimden bir şeyler geçiriyorken hiçbir şey söylemeden hatırlıyorum, “Öyle şey olur mu?” diye o geçirdiğim fikrin şeyini söylediğini biliyorum. Vaaz verirken dinleyen bir insanın kalbinden geçirdiği bir şeye “Hayır, öyle düşünüyorsun ama şu şöyledir.” dediğini biliyorum. Camiden çıkarken arkasından yürüyen bir insanın “hocaya şunu sorsam, böyle desem, böyle desem...” diye arkasından giderken dönüp tebesüm edip cevabını verdiğini biliyorum. Demek ki gönülden geçenleri bildiğini hadiselerle biliyorum da onun için yazdım, bir. Yani misalleri çoktur. Burada bu işleri hocamızı tanıyan ve bu gibi olayları yaşayan sanırım çok kimse vardır veya yaşlı olanlar gelememişse bile onlara sorulabilir.

Kalbinden geçenleri Allah’ın bildirmesiyle

biliyordu. Şahidim. Şehadet ederim. Sonra gelenin sormadan cevabını verirdi, misafir. Sonradan o itiraf ederdi, ya şunu soracaktım hocam, hiç sormadan cevabını verdi. Veyahut tam kalabalıkta, vaazda arka taraftan gönlümden şu soruyu geçiriyordum, onun cevabını verdi. Evliyaullahta bu hal çok görülür. Başkalarında da görülür. Yani Allah'ın kullarına bahşettiği hoş hâllerden birisidir.

Bunların misallerini böyle eğer oturuş sıkışık olmasa, mekân da geniş olsa ki hatırıma geliyor bu söz arasında onu da teklif ediyorum hepinize. Bir Mehmed Zahid Kotku Kültür Merkezi yapalım. 50 bin kişi alsın. Çünkü kalabalıklar küçük yerlere sığmıyor. İnşallah bir dahaki sene-i devriyesinde hocamızı Mehmed Zahid Kotku Kültür Merkezi'nde böyle rahat koltuklara oturmuş bir şekilde, çok geniş bir mekânda inşallah anarız. Allah sıhhat âfiyet versin.

Gelenin sormadan cevabını verirdi. İstemeden ihtiyaç sahibinin muhtaç olduğu şeyi ona bahşederdi.

Vefat ettiği zaman postaneden evrakını getirip götüreren posta memuru söylemiş. Bir kış

günü, evde kömür yok. Para da yok, çoluk çocuk soğukta, hocamıza da bir yerden havale gelmiş. Havaleyi hocamıza postaneye zahmet etmesin diye postaneden almış posta memuru getirmiş. Hocamız mütebessim, “Gel bu parayı seninle ikiye bölüşelim.” demiş. Gelen paranın yarısını posta memuruna vermiş. Posta memurunun ifadesi: “Ne bir kuruş az ne bir kuruş fazla, ihtiyacım olan kömürün parası kadar.” Tam. Tam tamına. İstemedenden verir dediğim buna benzer misaller. Çok.

Mesela burada terzi İsmail Efendi vardı. Dernek işlerine bakardı caminin. Alt kapının yanında ahşap bir küçük bina vardı. “Oğlum İsmail şu binayı alsak da camiye katsak.” buyurmuş hocamız. “Peki, Efendim.” demiş. Çıkmış ilgili ağabeylere, cemaatin işlerine koşturan ağabeylere söylemiş. “Ya İsmail şimdi başımıza yeni telaşlar çıkartma, dur bakalım kenarda.” demişler onlar. Bir hafta sonra bir mektup gelmiş cami derneğine. “Efendim siz camide komşusunuz. Caminin aşağısında, alt kapısında bitişik olan evin sahibesi benim müvekkilemdir. Evini satıyor. Komşu olmak dolayısıyla ilk önce size teklif ediyoruz. Fiyatı 125

bin lira.” Mektubu almış gelmiş hocamıza. Demiş ki “Hocam ne hâldir? Bakın siz şunu al, alsak İsmail evladım dedin. İşte bak 125 bin liraya teklif geldi Ankara’dan.”

İsmail, demiş hocamız yine. Bakın tevarih ediyor kerametleri, yani her sözü kerâmet. “Evladım sen ona şu kadar fiyat ver. Tapu masrafları da size ait diye teklif et.” demiş. Tabii yine çıkmış. Hocamız bu evi almak istiyor filan. Yine mümkün olmamış. O ev satılmış. Hangi fiyata? Hocamızın teklif ettiği fiyata. Ve tapu masrafları da satana ait olmak üzere. Tam hocamızın söylediği miktarda. Tabii o evi biz şimdi aldık. O caminin bir parçası şimdi. Orada namaz kılınıyor. Aldık ama neden sonra aldık. Yani nihayet döndü dolaştı, bütün oradaki evleri aldık. Yani gelenin sormadan cevabını verir, isteyen ihtiyaç sahibi muhtaç olduğu şeyi istemeden bağışlardı. Hadiseleri böyle, başından geçen hadiseler.

c. Mehmed Zahid Kotku Hocamızın Gönüllere Tasarrufu Vardı

Sonra gönüllere ve rüyalara tasarrufu vardı. Gönüllere tasarrufu vardı. Ankara’dan

ben çıktım. Pazar günü vaaz vereceğim. Emrediyor bana, Ankara'dan atlıyorum otobüse buraya geliyorum. Pazar günü vaazı veriyorum gidiyorum. Hem de ziyaret etmiş, el öpmüş oluyorum. Otobüse bindim. Kalbimden bir ilahi geçiyor, kalbimden.

Gönül âyinesini sûfi

Eğer kılur isen sâfi

Açılır sana bir kapı

Ayân olur cemaallah

Çok güzel bir bestesi de var. Mehmet Bey diye bir kardeşimiz var, Allah selamet versin o da çok güzel sesiyle söylerdi bunu. Şimdi bu ilahi gönlüme düştü. Gönül âyinesi sûfi, ilahi olarak söylüyorum. İçim söylüyor, kalbim gönlüm söylüyor. *Gönül âyinesini sûfi, eğer kılur isen sâfi, açılır sana bir kapı, ayân olur cemaallah.*

Şimdi Ankara'yla İstanbul'un arası 9 saat. Gönlüm bunu söylüyor ve ben de hayret ediyorum niye gönlümde bu ilahi var. Kendi kendime suni olarak zorlama yapıyorum. Diyorum ki başka ilahi bulayım kendime. Takıldı aklım buna, bozuk plak gibi aynı şeyi söylüyor. Başka

şeyleri söylüyorum söylüyorum, yine iradem gevşediği zaman yine o ilahi. Uyuyorum uyanıyorum yine o ilahi. Yine o ilahi. Bütün gece bu ilahiye talim ederek Ankara'dan İstanbul'a geldim. Topkapı Garajı'nda sabah namazını ancak orada kılabildim. Minibüse atladım. Vatan caddesinde indim, buraya yürüyorum. Kalbim hala, *gönül âyinesini sûfi, eğer kılur isen sâfi, açılur sana bir kapı, ayân olur cemalullah*'ı söylemekle vird edindi, öyle geliyor bu tarafa.

Geldim. İçeri girdim, elini öptüm. Namazı kılmışlar, işrâkı kılmışlar, oturuyor. Şöyle pırıl pırıl yüzü, mütebessim bir siması, güleç yüzünden güller açılıyor gülerken. Elini öptüm. "Bak Esad, ne kadar güzel söylemiş şair." dedi. Elini telefonun yanında, -orada telefon vardı duvarda- tel rafta kitap da yoktu başka. İncecik bir kitap çıkarttı oradan. Bak dedi ne güzel söylemiş şair dedi. Ben de aldım baktım, aynı şey yazmıyor mu? *Gönül âyinesini sûfi, eğer kılur isen sâfi, açılur sana bir kapı, ayân olur cemalullah*. El yazması bir eser, matbu değil. El yazması bir eserde bunu gördüm.

Şimdi kütüphanesi bana intikal etti, yani bana "Evladım, bu kitaplar senin." demişti.

Mirasta kitapları bana geldi. Araştırdım, o kitap yok. Yok o kitap. Ama o gün bana o şeyi böyle göstermişti. Yani gönlüne tasarruf ediyor. İlle onu söylettiriyor. Gönüllere tasarrufu var dediğim buna benzer misallerden. Sabahlara kadar söyleyecek misallerim çok.

Şimdi Bursa'da bir doçent arkadaşımız var. Melek gibi bir kimse. Çok hoş bir kardeşimiz. “Ben küçüklüğümde ortaokul talebesiyken kendime bir oyun buldum. Gözümü kapatayım, aksakallı, nurlu, hayalimden bir insan canlandırayım. Onunla sohbet edeyim. Meselelerimi ona danışayım, dedim.” diyor. Böyle bir hayal oyunu kurmuş ortaokuldayken kendisi. Gözünü kapatmış. Pembe yanaklı, beyaz sakallı, mübarek, sevimli, sempatik bir insan tasavvur etmiş hayalinden. İşte ona konuşmuş hayalinde. Derdi olursa açarmış filan, hani insanın kendi kendine konuştuğu gibi. “Ortaokul bitti, lise bitti, ben teknik üniversiteye geldim burada okumaya. Bir gün beni bir camiye götürdüler. O caminin hocası baktım ki bizim Mehmed Zahid Hocamız, o hayalimde tasavvur ettiğim şahıs.” diyor. Yani 6 sene, 8 sene önceden hiç kendisini görmemiş olan bir

kimsenin gönlünde yani hayalinde tasavvur ettiği bir insanın bu olması, bu nasıl bir hadisedir? Yani onun gönlüne tasarrufu bunun. Yani onun isteğine göre bu tarafın ona tasarrufu tabii.

Sonra rüyalara tasarrufu vardı. Bu da bir olaya dayanıyor yani bunları ben müdellel olarak yazdım, yoksa kuru medhiye olsun diye yazmadım Hocamıza, olan şeyleri yazdım. Olan şeylerin hepsini de yazmadım.

Celal hoca vardı, hepimiz tanırız. Celalettin Ökten hoca efendi hazretleri ki Osmanlı ulemasından, yani böyle âsâr-ı atika, büyük şahsiyetlerden bir âlim, kâmil, fâzıl zât idi. Mekânı cennet olsun. İlm-i kelâm üstadı idi. İlm-i kelâmda, akâidde yed-i tuğra sahibi, müstesna bir kimseydi. Celalettin Ökten hoca ki akâid meselelerini, tevhidi, şirki, şirk-i hafiyi vesaireyi kendi ihtisası olması dolayısıyla çok iyi bilen bir zât-ı muhterem. Hocamız hakkında demiş ki: Çocuklar Hocanızın kıymetini bilin. Çocuklar dediği de işte bu mühendisler, gençler. Yani üniversitede belki hoca onlar da. “Hocanızın kıymetini bilin. Eğer ben sizin şu hocanızı tanımasaydım imanla

göçmemden şüphe ederdim. Gerçek imanı onu tanıdıktan sonra anladım.” demiş.

Şöyle bir hadise anlatmış. -O şahıs burada olsaydı da kendisi anlatsaydı ama... Osman beyin bizzat kendisinden duydum. Yahya beyden duydum. Efendim Yahya bey, Osman bey sizin de tanıdığınız kimseler.-

Şimdi bir gün bir tebrik geliyor Hocamıza. Davetiye geliyor Yüksek İslâm Enstitüsü'nün Bağlarbaşı'nda temel atma töreni. Ve Hocamız diyor ki Yahya Oğuz'a: “Al, ben gidemem oraya, beni temsilen sen git.” Peki efendim, diyor.

“Hem de orada bir konuşma yaparsın davetlilere.”

“Aman efendim, diyor, oraya gelen İstanbul'un hep hocaları. Mübarek insanlar. Meşhur âlim kimseler. Ben bir genç mühendisim, elektrik mühendisiyim. Yani ben onlara çıkıp orada nasıl bir konuşma yapabilirim? Nasıl yapabilirim?” deyince Hocamız demiş ki:

“Celalettin hocanın size Beyazıt'taki kapısında söylediği sözleri anlatırsın. Celalettin

hocanın Beyazıt'ta size söylediği sözleri anlatırsın.” demiş. Şimdi Yahya bey şaşırmış buna. Çünkü Celalettin hoca bunu Yahya beye, Osman beye sır olarak söylemiş, kimseye söylemeyin diye söylemiş. Yani onların anlattığını anlatırsın diye... Şaşırmış.

Ve hemen hocamızın yanından çıkınca Osman beye gitmiş, demiş ki: “Ağabey, sen bu Celalettin hocanın bize sır olarak söylediği bilgileri başka birisine anlattın mı, yani Hoca Efendiye vesaireye.” “Hayır, anlatmadım.” Yani anlamış ki anlatmadan biliyor.

Hadise şu; rüyalara tasarrufu anlayacağız yani burada. Celalettin hoca tanıdığı ve âhir ömründe sevdiği ve bağlandığı, intisap ettiği - kendisinden de yaşça küçüktü Hocamız- Hocamızın yanına gelmiş. “Hocam, hacca gitmek istiyorum. Ama mâlum, mevzuat müsait değil. Hacca bırakmıyorlar. Pasaport vermiyorlar. Ankara pasaport dairesine müracaat ettim. Altı ay geçti, daha fazla zaman geçti, pasaportu göndermiyorlar oradan.” demiş, şikâyette bulunmuş. Hocamız cennet mekân da mütebessim, “E gelir, verirler inşallah yakında.” demiş.

Ve bu sözü söyledikten sonra Hocamız şöyle kapıdan girince... Karşı tarafta duvar boyunca camın önünde uzanan bir sedir vardı. Kendisi sedirin sol tarafında dipte otururdu. Üstte de “Edeb ya Hû” yazılı Hattat Abdulkadir Efendi’nin el yazısıyla büyük bir levha vardı. Orada, o da pencerenin yanında diz çökmüş oturuyor. Uyuklamış Celalettin hoca. Hocamızın huzurunda uyuklamış. Ve rüyasında kendisini Ankara’da, pasaport dairesinde görmüş. Pasaport dairesindeki memur pasaportu imzalayıp, hazırlayıp “hocam al” diye uzatmış eline. Sevinçle almış pasaportu rüyada. Rüyada böyle sevinçle alınca uyanmış. Bir de bakmış ki Hocamızın huzurunda uyuklamış. Yani böyle bir mübarek zatın huzurunda ihtiyarlıktan işte uyukladım diye mahcup böyle mahcup bir vaziyetteyken hocamız mütebessem demiş, “Nasıl, pasaportu aldın mı eline? Nasıl pasaportu aldın mı eline?” Hakikaten de birkaç gün sonra Ankara’dan da pasaport gelmiş.

Saime Hanım vardı burada, Hocamızın sevdiği hanım, öğretmen, yaşlı, ihvandan bir

kimseydi. demiş “Efendim dulum, hacca gidemiyorum. Gidemedim. Çok da arzu ediyorum.” filan deyince; “E ben seni hacca götüreyim.” demiş Saime hanıma. Saime Hanım rahmetli bana kendisi anlatıyor. “Ben de sanıyorum ki hac mevsimi gelecek. Hocamız pasaport çıkarttıracak bize. Kendi himayesine alacak, beraber hacca gideceğiz sanıyorum.” diyor. İşrak namazını kıldıktan sonra öğleden evvel kaylule uykusu için yatmış. Hocamız gelmiş rüyada. Hadi bakalım demiş. Hazırlanmışlar. Beraber hacca gitmişler. Tavaf etmişler. Sa’y etmişler. Arafat’a çıkmışlar. Müzdelife’ye gelmişler. Mina’ya gelmişler. Haccı yapmışlar rüyada. Bu nedir? Rüyalara tasarruftur.

Yani ben bu hadiseleri şahitlerle gördüğüm, bildiğim için yazdım. Hani diyorlar ya, böyle bir şeylere aşırı hürmet etmek şirktiler filan diyor şimdi bu radikaller. Böyle İslâmcı geçinen ama bilgisi tam olmayan bazı şeyler. “Bu şirktiler. El öpülmez, bilmem tesbih çekilmez. Suudlular tesbih çekmiyor, ben de bundan sonra tesbih çekmeyeceğim.” Suudlular tesbihi çekiyor ama içinden çekiyor. Sen bilmiyorsun onu. Çekmiyor değil, senden daha

âlâsını çekiyor. Bilmiyor yani.

d. Gittiği Yere Bereket Yağardı

Sonra, gittiği yere bereket yağardı. Yağardı. Bunun şer'i delili de var. "Kim işrak namazını sabah namazıyla arasını ihyâ ederek kılarsa âfâkı dolaşır rızık aramaktan daha büyük rızka mazhar olur." diye hadîs-i şerîfte var zaten. Hakikaten hocamızın gittiği yerde bakkal yok, kasap yok, çeşme yok, dükkân yok, fırın yok... Böyle metruk bir beldeye gidiyoruz, bizim köyün yalısı. Yolu da yok. Kayıkla bir saat binip gidiyoruz. Ve ben Hocamıza yani kuru ekmek bile nereden bulurum, veririm diye korkuyorum. Ama evin içinde yiyecekleri koyacak yer bulamaz hâle geliyoruz. Bu kadar böyle bereket yağardı. O da müşahede ettiğim bir hadise.

Sonra bolluk onunla beraber gezerdi. Hakikaten beni alırdı, Ankara'ya gelirdi. Bizim çocuklar yaramaz, rahatsız ederler dedelerini diye ben çekinirdim. Ama o ısrarla alırdı, gel derdi. Konya'ya giderdik. Niğde'ye giderdik. Başka yerlere giderdik. Gittiğimiz yere bereket gelirdi. Peygamber Efendimiz'in

de *sallallahu aleyhi ve sellem*, hâli böyle değil miydi? Sütü kesilmiş keçiyi sağdığı zaman hicrette süt çıkmadı mı? Bastığı yerlerden bereket fışkırmaz mıydı?

e. Her Hali Peygamber Efendimize (sav) Benzerdi

Peygamber Efendimiz'e her hâli benzerdi. Okuyorum şimdi hadîs-i şerîfleri. Peygamber Efendimiz hutbelerinde celâdetli, bir düşmanla savaşıyor biner üstündeki bir komutan gibi celalli imiş. Hocamız da hutbelerinde aynen öyleydi. Peygamber Efendimiz evinde biraz şakayla muamele edermiş, yani latifeciymiş. Hocamız evinde böyle latifeci idi. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in gözünde biraz kırmızılık vardır diye tarif eder şeyler. Hocamızın gözünde öyle bir kırmızılık vardı. Peygamber Efendimiz'in sırtında mühr-i Nübüvveti var diye rivayetlerde okuruz. Hocamız bizi Bursa'ya gittiğimiz zaman kaplıcalara filan da götürmüştü. Oradan da biliyorum, onun da öyle kocaman bir beni vardı. Yani her haliyle tahakkuk etmiş Peygamber Efendimiz'e, hüsn-i ittibâ' tahakkuk etmiş oluyor.

En kıtlık yerde o gelince nimet dolardı. İşte böyle anlattığım şekilde. Beraberinde seyahat edenler tevafuklara, tecellilere, maddî ve mânevî hâllere ve ikramlara şaşar, hayretlere düşer, parmaklarını ısırırlardı. Mesela 60-70 kişilik bir grup halinde Çekmece taraflarında bir yere gittik. Yer bulamadık bu kadar kalabalığa, nerede bir yer bulalım? Seneler seneler önce. Sonra nihayet böyle tel örgüyle çevrili bir özel mahal bulduk. Bir bekçinin koruduğu, nezaret ettiği bir mahal. Ama bekçi bize çok güzel bir hüsn-i kabul gösterdi. Ve biz o güzel yere piknik yapmaya girdik bu kalabalıkla. Sonradan öğrendim ki, bekçi demiş ki: Ben nasıl böyle hüsn-i muamele etmeyeyim? Gelmelerinden evvel rüyada gördüm. Böyle bir şeyin geleceğini rüyada gördüm, buyurmuş.

Yani saymakla bitmeyecek kadar şeyler var da ben sadece kendimi müdafaa sadesinde, yani satırların hepsinin, söylediğim her kelimenin hesabını ve izahını yapabilecek durumdayım. Öyle yazdım o yazdığım şeyleri.

Yani “*Nice haşrola, bu söz olmaya tamam*” dediği gibi Süleyman Çelebi merhumun. Şimdi biliyorum ki bizim sözlerimizi dinleyen cami içinde cemaat var. Cami altında ve meşrutalarda hanımlar var. Ve otobüsleri bekleyen kafileler var. Bu konuşmalar bittikten sonra seyahate devam edecekler aşıklar, bu âşık-ı sâdıklar. Onun için konuşmak tatlı, belki dinlemek de tatlı. Çünkü salihlerin anıldığı yere Allah’ın rahmeti iner. Salihler çünkü Allah’ın sevgili kulları. Allah için sevilir ve onların sevilmesinde de insan için büyük faydalar var. *Ve bi-hürmeti esrârı sûreti’l-Fâtiha.*

Prof. Dr. Mahmud Es’ad COŞAN
28 Cemâziye'l-Evvel 1414 /13.11.1993
İskenderpaşa Camii/ İstanbul

[Bütün ANMA PROGRAMLARI'na PDF](#)

[olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ